

SUPERLUL

Van Henk van Straten verscheen eerder bij
Lebowski Publishers:

Kleine stinkerd

Smet

Salvador

Henk van Straten

SUPERLUL

Memoires van een monsterlijk geslacht

[GLAMOURLEAKS-document 03/089-4a]

Lebowski Achievers, Amsterdam 2011

© 2011 Henk van Straten
© Nederlandse uitgave: Lebowski Achievers, Amsterdam 2011
Omslagontwerp: Dog & Pony, Amsterdam
Typografie: Perfect Service
Foto auteur: © Clemens Rikken

ISBN 978 90 488 1152 6
NUR 301

www.henkvanstraten.nl
www.achievers.nl
www.lebowskipublishers.nl
www.top-notch.nl

Lebowski Achievers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

*The very deep did rot: O Christ!
That ever this should be!
Yea, slimy things did crawl with legs
Upon the slimy sea.
[...]
And a thousand thousand slimy things
Lived on; and so did I.*

– Samuel Taylor Coleridge, *The Rime of the Ancient Mariner*

Deel I

Opkomst

‘Hoe dichterbij de nul, hoe strakker om de lul.’
– Jody Bernal, radio 3FM, augustus 2006

GLAMOURLEAKS document: 03/014-1

Dagboek Winston Gerschtanowitz

Lekdatum: 13-08-2012

Tags: DAGBOEK WINSTON GERSTANOWITZ GERSTANOWITSCH
GERSCHTANOWITSCH GERSTANOVITSJ GERSCHTANOVITSJ
GERSHTANOWITCH GRSTENAWOCI GESTRANOWCZ

DOCUMENT BODY

3 augustus, 2012

Lief dagboek,

Ik moet eens iets anders met mijn haar doen. Dat zeggen zowel überstylist Bastiaan van Schaik als megastylist Mari van de Ven als hyperstylist Maik de Boer. Maar ik weet het niet. Ze weten er veel van, die mannen, natuurlijk, ze weten behoorlijk veel van beauty. Dus ik zou ze eigenlijk gewoon moeten vertrouwen, maar ik kán ze niet vertrouwen. Het lukt me gewoon niet meer. Dat ligt niet aan hen, dagboek, dat ligt aan mij.

O, mijn dagboek, ik ben onzeker geworden. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Ik, Winston, onzeker. En blijkbaar, dus, slaat die onzekerheid direct door naar mijn haar. Het lijkt een reflex te zijn, alsof mijn hele wezen zich daar, boven op mijn hoofd, gestroomlijnd en glan-

zend en door zilvergrijze engelenvleugels geflankeerd, op intense wijze heeft samengebundeld. Ik blijf maar denken aan hoe het zit: stevig genoeg, niet stevig genoeg; stroomrichting licht naar rechts, licht naar links. Het dreigt een neurose te worden. Het ergste is nog wel dat ik het almaar aan blijf raken. De hele tijd wil ik het model checken en plaats dan even licht mijn vingertoppen ertegenaan. Ik hoef jou niet uit te leggen, dagboek, dat dit de schittering en vorm niet bepaald ten goede komt.

's Avonds lig ik in bed en denk ik: Winst, wat als die drie jongens gelijk hebben? Zij zijn tenslotte wel respectievelijk über-, mega- en hyperstylist. Wat als ik inderdaad steeds meer uit de mode geraak met mijn tot dusver tijdloos geachte coupe? En wat als het Albert onbewust ook begint dwars te zitten en hij bij boulevard ineens iemand anders naast zich wil hebben zitten? Iemand met halflang haar bijvoorbeeld, dat hij dan nonchalant achter zijn oren stopt, waar het dan direct weer achter vandaan valt om quasisexy voor zijn ogen te eindigen...?

Renate weet niet wat ik doormaak. Soms, in bed, lijkt ze te voelen dat er iets mis is. Dan neemt ze het schijfje komkommer van een van haar ogen en kijkt ze bezorgd naar me. Op die momenten kus ik haar op haar slaapmasker en glimlach ik naar haar met mijn lippen vol crème. 'Schatje,' zegt ze dan, zogenaamd een beetje boos. 'Schatje, m'n masker.' Soms kus ik haar dan expres nog een keer, gewoon, om te plagen. (Ik heb haar nog steeds niet alles verteld over het vrijgezellenfeest in Vegas. Ik kan het niet. Wat de jongens en ik daar hebben uitgespookt met die illegale Mexicaanse dienstmeisjes hakt in één zwaai de fundamenteen weg onder zelfs het kleinste beetje moraal en ethiek dat nodig zou zijn om ons huwelijk niet eerst op de pagina's van alle roddelbladen te doen belanden en daarna voorgoed te ruïneren. Bas en Michiel roepen steeds 'Boys will be boys!'. Maar ik schaam me zo, dagboek, ik schaam me zo...)

Ik weet niet wat het is, mijn beste dagboek. Het is niet alleen mijn coupe, dat snap ik ook wel. Het is veel meer dan dat. Ik ben niet dom: de zorgen om mijn haar zijn meer een symptoom dan een oorzaak. Vroeger zou ik ook nooit aan het twijfelen zijn geslagen. Hoe über, mega of hyper de stylist die me de twijfel trachtte aan te praten ook was. Dan wist ik zelf wel hoe mijn haar zat, namelijk perfect, zoals altijd. Waarom dan nu wel? Wat is er met me aan de hand in godsnaam?

Het is Albert. Hij doet de laatste tijd zo anders tegen me. En niet eens alleen de laatste tijd. Het begon bij die uitzending waarin we Superlul te gast hadden. Of eigenlijk de voorafgaande middag. Het is alsof Albert op het moment dat hij die penis te zien kreeg, in een andere man veranderde. Hij is nu bitter, manisch, obsessief en chagrijnig. Alsof hij alleen nog maar aan die vent en zijn enorme lul kan denken. Je merkt het als kijker niet aan de uitzending, maar ervoor en erna is hij niet te harden. Iedereen merkt het. Peter, Bridget, Bram en Daphne, ze merken het allemaal. Maar ik merk het nog het meest. Ik sta nu eenmaal het dichtst bij hem. Op mij kan hij zich het makkelijkst afreageren. Was sich liebt, das neckt sich, lief dagboek. Maar wat als hij me straks meer gaat necken dan lieben? Wat als de irritatie straks zo groot wordt dat hij van me af wil? Waar ben ik dan? Me alsnog een nieuwe übercoupe laten aanmeten en deelnemen aan de jury van een of andere *So You Think You're Bobby Farrell*-talentenjacht? De gedachte alleen al. Een jury! Grotesk!!!

Superlul. Die fallische as van het kwaad. Met z'n koekoekspik wipt hij ons één voor één de studio uit. We hadden hem nooit in die eerste uitzending moeten toelaten. Dan was hij nooit zo groot geworden als hij nu is. Het begon toen, bij ons, die dag. Wij stonden aan zijn wieg. Nu is hij, naast al zijn andere optredens, haast vaker naast Albert te zien dan Bridget!

Nee, het is niet alleen mijn kapsel. Het is veel meer dan dat. Soms word ik wakker en dan heb ik gedroomd dat er op tv alleen maar ruis is te zien en dat die ruis dan als een dikke toef scheerschuim uit de tv komt en het hele huis vult en door de ramen en deuren naar buiten stroomt en dat op straat en in de wereld alles ruis, ruis, ruis is. Niets meer wat je herkent. Geen vormen. Alleen maar losse associaties en gefragmenteerde herinneringen en de echo van de stemmen van een miljoen showpresentatoren... Is dat gek? Wat betekent het?

Ik zou soms weleens gewoon de Cayenne willen pakken en gaan rijden, rijden, rijden. De horizon tegemoet, het raampje open, de wind die door mijn haar blaast en mijn coupe compleet uit model brengt, en dat ik daar dan gewoon niks om geef en lach en schreeuw en joel van plezier, op weg naar avontuur en intrige. *Winston Goes West*. Dat heeft wel wat. Misschien is er een programma van te maken...

Autobiografie Superlul

memo's van voicerecorder
uitgetypt en geredigeerd door Henk van Straten

Deel 1, Versie 1

GEHEIM

Let op: in verband met cyberdiefstal mag dit manuscript onder
géén voorwaarde worden gedigitaliseerd.

→ANALOOG ONLY←

Laat me, om te beginnen; meteen maar die romantische mijmering van je gezicht af slaan. Laat me de stekker trekken uit de fantasieën die oplichtten in je hoofd toen je dit boek in de winkel zag liggen, en je handen er als vanzelf naartoe bewogen. Want ik weet wat je toen dacht. Ik weet wat er zich in je hoofd afspeelde toen je je ogen sloot.

Jij met je grote pik. Jij en je überpotente superwapen. Het gevoel iedere mogelijke tegenslag te kunnen compenseren louter door een keer je handen in je broekzakken te steken en de kracht van je eigen sluimerende lid te voelen. Jij – zelfverzekerd, monsterlul in volle glorie – onder de douche na het zaalvoetballen, de andere spelers die zich uit schaamte voor hun plots minuscuul ogende pikkies naar de wand keren. De onmiskenbare contouren van je pronkstuk in de stof van je spijkerbroek bij het lopen, zitten, staan en liggen. Jij en de you-didn't-see-that-one-coming-did-you?-grijns op je smoel na het laten zakken van je boxershorts in de slaapkamer van één of ander speels en flexibel

CURSIEF

Amsterdams barpopje. Jouw leven: het eindeloze, spetterende spektakel van de fallus de la fabulous achter je gevaarlijk bol-lende ritssluiting.

Laat me je met mijn vlakke hand ontnuchterend hard in je ge-zicht slaan en zeggen: zo is het niet. Zo is het nog niet een beetje.

Een extreem grote lul, hoe mooi het ook moge klinken, is in eer-ste instantie meer een vloek dan een zegen. Geloof me: een lul als de mijne wil je niet hebben. Zeker niet wanneer je nog jong bent. Zeker niet als prepuber, wanneer je alleen maar normaal wilt zijn, juist níét wilt opvallen. En dan dit? Je weet niet wat je overkomt. Er groeit een monster tussen je benen. Je bent mis-maakt, misvormd, hyperbuitenproportioneel geschapen.

?

Dus dat je ermee voor de spiegel gaat staan zwaaien, als met een lasso, en ‘Giddyup!’ begint te roepen? Nee, niet echt.

Dertien, veertien jaar oud was ik toen de dimensies van mijn geslachtelijke wildgroei zich begonnen af te tekenen. O, de ke-ren dat ik naakt op de rand van mijn bed heb gezeten met dat naakte, vleeskleurige dier slapend tussen mijn benen, bang om mezelf daar zelfs maar aan te raken. Hoe ik huilde. Hoe mijn tra-nen als ontgoochelde pelgrims naar het verre uiteinde van mijn voorhuid sjokten.

Hij hóórde niet bij mij. Hij wás mijn lul niet. Als ik op die leeftijd had geweten van het bestaan van Body Identity Integrity Disorder – de geestelijke aandoening waarbij iemand het gevoel heeft een lichaamsdeel te veel te hebben en daar desnoods, als de chirurg het niet wil doen, zelf het mes in wil zetten – dan had ik mijzelf hoogst waarschijnlijk dusdanig gediagnosticeerd. Maar dat had dan geen fuck uitgemaakt. Naar de dokter of psycholoog zou ik toch niet zijn gegaan, niet met die knuppel tussen mijn knieën. Überhaupt naar buiten gaan vond ik al moeilijk genoeg.

En daarbij h ad ik natuurlijk ook helemaal geen Body Identity Integrity Disorder. Er w as in mijn hoofd helemaal geen sprake van misrepresentatie van lichaamsdelen; geen vervormd en onrealistisch fysiek eigenbeeld. In mijn geval was het juist de w erkelijkheid, de absurditeit van de werkelijkheid, die mij vervreemde van dat ene, bepaalde, reproductieve deel van mijn lijf.

Nee, ik had een geheel andere aandoening. Ik had RBAETSCS. Ridiculously Big, Almost Eiffel Tower Sized Cock Syndrome.

Daar doet een psycholoog dus helemaal niets aan. En had ik niettemin getracht, in een wanhopige bui, om zelf het handeltje eraf of bij te snijden, dan had dat zonder enige twijfel mijn dood betekend. Ik zou sneller zijn doodgebloed dan ware ik onthoofd. Mijn lul, tenslotte, was dikker dan mijn nek.

Het kan nog maar eens worden benadrukt: hij was toen al gigantisch, mijn lul. Een dikke, vette anaconda. En de echte puberteit was ik nog niet eens ingegaan. Niemand wist waar het zou eindigen. Ik was een freak, een grotesk geheim dat verborgen voor de wereld moest blijven. Vele malen, zittend op dat bed, de springveren kreunend onder mijn fallische gewicht, zei ik de buitenwereld vaarwel, en trachtte ik te berusten in een lot van slaapkamerkluzenaarschap.

Met gigantisch bedoel ik overigens gi-gan-tisch. Als in: GI-GAN-TISCH. Ik bedoel te zeggen dat het ding, wanneer ik daar zo zat te huilen op de rand van mijn bed, voor een groot gedeelte op de vloer lag. Goed, toegegeven, dat zegt natuurlijk voornamelijk iets over de lengte, maar geloof me als ik zeg dat het met de dikte ook wel snor zat. Maak maar eens een vuist. En dan nog een. En houd ze nu eens tegen elkaar... Ok e?

Ik had het postuur van iemand van ongeveer zestig kilo, maar woog de facto zeventig kilo. Laat die rekensom maar eens even

door je gedachten spoken en tel uit de winst. Alhoewel... winst? Hoezo winst? Het enige wat ik had gewonnen was een anker dat me dieper en dieper een zee van eenzaamheid in sleurde, me op mijn kamer hield, mijn ziel verzwaarde en mijn ruggengraat kromtrok.

En het ding deed me pijn. Fysieke pijn, bedoel ik. Er zijn niet veel mannen die weten hoe het is om groeipijn in je lul te voelen. Ik heb het niet over de welbekende, typische pijn die je voelt bij een vijfde of zesde erectie op één dag. Nee, ik heb het over de pijn die je als kind soms in je benen voelt, het gevoel dat je botten worden opgerekt. Dat, maar dan dus, ahum, in je lul.

Iedere nacht was een caleidoscopisch landschap van nachtmerries. Ik droomde over reuzenslangen die me achtervolgden in de jungle. Ik droomde over fallische wolkenkrabbers en totempalen die zo duizelingwekkend hoog waren dat je het eind ervan niet kon zien. Ik droomde dat ik tegen mijn tegen eigen lul omhoog naar mijn eikel klauterde. Ik droomde dat ik omringd werd door grote pikken en dat ze me met hun wijd geopende pisgaatje stonden uit te lachen. Ik droomde dat ik het schoolplein op fietste en alle leerlingen me aangaapten en ik, niet wetend wat er zo verdomd grappig was, blozend naar binnen rende om in de spiegel van de toiletten te kijken en daar dan in de plaats van een hoofd, een mooie, glanzende snikkel op mijn schouders zag zitten.

Wanneer ik wakker werd ging er een kortstondig gevoel van opluchting door me heen. Pfew, geen snikkel op mijn nek! Erg prettig. Totdat de realiteit van mijn kruis, van mijn daglicht-niet-verdragende lendenen, mij weer ontluisterend hard om de oren sloeg, en ik net zo goed nog aan het slapen had kunnen zijn.

Erecties, hoor ik je denken. Welnu, ik had ze liever niet dan wel. Het was toch iedere keer weer een beetje alsof ik een slapend kind

had wakker gemaakt, alsof ik een bonkig en venijnig voetballertje op schoot had zitten. En daar kwam dan nog bij: mezelf bevredigen moest met twee handen; een uitputtende en vooral vervreemdend gênante onderneming. En dan heb je de zaadlozing nog. Laat ik daar maar niet al te veel over uitweiden. Niet ieder detail hoeft tenslotte breed te worden uitgemeten. Laat ik het maar houden bij het volgende kordate statement: voor een dertienjarige boerenzoon uit Sint Hordusgestel was het uitermate ongemakkelijk, en ook kwetsend, om met een grote prop keukenpapier een bierglasvol sperma van zijn eigen kin en hals te moeten vegen. Dat lag natuurlijk niet alleen aan de hoeveelheid zaad. Ik was in die tijd ook nog uitermate onhandig. Ik was een vreemde voor mijn eigen lijf en nog geenszins in het bezit van de juiste technieken om zelfbevrediging tot een aangenaam en – minstens zo belangrijk – smetteloos einde te kunnen brengen. Het was allemaal nieuw en eng. Ik was jong. En klein, dat was ik ook. Serieus: als het op lengte aankwam dan concurreerde mijn lul gewoon met mij.

Natuurlijk, ja, nu, na jarenlange ervaring met mijn enorme superlul heb ik de methode inmiddels weten te perfectioneren. Nogmaals: ik zal niet al te veel uitweiden, maar in het geval van masturbatie, nou ja, wat voor mij gewoonweg het best werkt, is als ik een seconde voor de climax mijn lippen op mijn eikel plaats, de boel direct mijn mond inzuig en dan het goedje in een wasbak of toilet weer uitspuug.

Praktisch denken. Efficiënt zijn. Over je schaamte heen stappen. Je leert het snel genoeg.

Dertien was ik. Een dertienjarig monster. Geen meisje zou me ooit willen hebben. Geen meisje zou mijn lul überhaupt ooit te zien krijgen. Want, denk even na, alsof ik ooit het lef zou hebben, de schaamteloosheid, de brutaliteit, om in de nabijheid van een fris meisje mijn broek open te knopen, die lompe zeekommer tevoorschijn te toveren en met een charmante dosis zelfspot te zeggen: ‘Cool als hij ook meedoet?’

Ik was verdoemd. Mijn lid had mij verzekerd van een leven als leprapatiënt. Ik was bang. Doodsbang.

En niemand mocht weten wat mij mankeerde. De gevolgen zouden rampzalig zijn. Een Russische circusdirecteur zou aan onze keukentafel zijn komen zitten, mijn ouders een absurd hoog bedrag hebben geboden, tevreden zijn dikke sigaar op ons tafelblad hebben uitgedrukt en twee dagen later zou ik in een kooi langs honderden dorpjes in Siberië zijn gereden. Links van me de dancing bear, rechts de bearded lady.

Stel je voor. Stel je voor dat mij daadwerkelijk zoiets was overkomen, dat ik inderdaad als kermisattractie dit land zou zijn uitgesmokkeld. Dan was ik nooit gekomen waar ik nu ben. Dan had ik hier nu mooi niet gezeten. Hier, in de wachtkamer van tv-gigant en selfmade miljonair John de Mol, waar ik zit te wachten tot hij me zijn kantoor binnenroept.

Maar hier zit ik dus. Hier ben ik. Mijn naam is Superlul.
Dit is mijn verhaal.

Ik realiseer me nu ineens: met een megalomane megalul als de mijne ben ik natuurlijk al vrij snel door mijn superlatieven heen. De kans dat ik dadelijk al in herhaling treed of met bijvoeglijk naamwoorden op de proppen kom die eigenlijk nergens op slaan, is aanzienlijk.

Dus zal ik vanaf hier mijn absurd grote lul zo veel mogelijk gewoon lul of pik of penis noemen. Zonder poespas dus. En naar eigen inzicht kun je dan zelf voor dat woordje simpelweg een of meer van de superlatieven uit Lijstje 1 plaatsen (zie de volgende pagina). Eventueel kun je het woordje lul of pik of penis zelf ook vervangen door een van de zelfstandig naamwoorden uit Lijstje 2 (zie onder lijstje 1). Dit compromis bespaart mij een hoop moeite. Want vergeet niet: ik heb memoires te schrijven.

Lijstje 1: Superlatieven

Wondergroot
Kolossaal
Reusachtig
Gigantisch
Gigantesk
Cycloptisch
Monumentaal
Titanisch
Piramidaal*
Hemelhoog
Rijzig

Lijstje 2: Zelfstandig naamwoorden

Groterd
Kanjor
Knots
Mastodont
Knoert
Ploertendoder
Kokkerd
Staak
Slamier**
Joekel
Kolos
Dragonder
Bakbeest
Molenpaard
Goliath***
Gevaarte
Klopperjan

* = Hiermee wordt louter gerefereerd aan de grootte van een piramide, en dus niet aan de typische driehoeksvorm ván een piramide.

** = Ik weet niet zeker of deze ertussen past. Lange Frans kwam ermee aanzetten.

*** = Mag ook als zelfstandig naamwoord, met kleine letter, en betreft dus niet per se daadwerkelijk de mythische figuur Goliath zelf.

PS Mocht u later, ter raadpleging, nog af en toe willen terugbladeren, u vindt de lijstjes op pagina 19.

Hoe dan ook. De prille en angstige dagen van mijn prepuberteit. Wat moest hij doen, het jongetje met de grote lul? Wat kón hij doen? Het was verschrikkelijk. Soms zou ik willen dat ik terug in de tijd kon gaan om hem te troosten. Ik weet dat het voor een buitenstaander waarschijnlijk heel grappig en ludiek is om te lezen over een onhandige jongen met een groteske, geslachtelijke handicap, maar voor mij was er toen werkelijk helemaal niets grappigs aan.

Toegegeven: ook ik glimlach dezer dagen weleens bij de herinnering aan die puber op de rand van zijn bed, zijn grootste vijand tussen zijn eigen benen, zijn nemesiis aan zijn eigen lijf bevestigd. Maar die glimlach is altijd een vaderlijke glimlach, een glimlach die zegt: 'My boy, my dear boy, als je toch eens zou weten wat er voor je in het verschiet ligt. Als je toch eens zou weten tot welke hoogten die Lul van Thor je brengen zal.'

Ja, ik kan er nu soms best om lachen, maar ik lach dan eerder met liefde en genegenheid dan met plezier of terugwerkend leedvermaak. Ik lach met compassie.

Dertien. De belofte van sterrendom, glamour en endless adventure werd mij destijds nog door niemand gedaan. Lange

Frans was nog lang niet in beeld. Mijn toekomstperspectief beperkte zich tot niet meer dan drie opties: kermisattractie, levend proefkonijn in een academisch ziekenhuis of kluisenaar.

Dus trok ik me zo veel mogelijk terug op mijn kamertje. Systematisch ontweek ik de *Webkamp*, de *Panorama* en negentig procent van alle tv-programma's; eigenlijk alles waarin ik ook maar een millimeter vrouwelijk naakt zou kunnen aantreffen. Een deodorantreclame was al genoeg om mijn lid zich als een gulzige holle bolle Gijs te doen volzuigen met bloed. En als het bloed daar eenmaal zat, als die slagboom mijn broekspijp eenmaal tot het punt van scheuren had opgerekt, als die knaap eenmaal overeind was komen te staan en kloppend en rood voor mijn gezicht heen en weer stond te zwieren, nee, dan trok dat bloed er inderdaad ook niet zo heel gemakkelijk weer uit weg.

Mijn lul was groter, machtiger, en heel wat brutaler dan ik.

Met mijn ouders sprak ik er niet over. Ze wisten het heus wel. Ze móéten het geweten hebben. Ik bedoel: mijn lul zag je nu niet bepaald gemakkelijk over het hoofd. En ik zat niet altijd in mijn slaapkamer. Ze wisten het. Ze zagen het. Misschien keken ze elkaar bij mijn geboorte al aan, wisselden zij een blik die zij niet naar woorden durfden te vertalen: welke navelstreng moet vader precies doorknippen?

Ik kom uit een kleinburgerlijk, protestants, dorps gezin. Over geslachtsdelen werd niet gepraat. Lange tijd heb ik gedacht dat Jezus onder die lendendoek, net als Ken, zo'n stomp huidkleurig heuveltje had zitten, wat me – om evidente redenen – alleen nog maar wanhopiger maakte.

Dus zat ik op mijn kamer en las ik boeken. Ik las nog steeds sprookjesboeken toen mijn leeftijdsgenoten al met elkaar computerspelletjes speelden, voetballen of pornoblaadjes uit een oudpapiercontainer visten. Ik had geen vrienden. Op het schoolplein sprak ik met niemand en hield ik mijn blik gefixeerd op de tegels. In de pauzes zat ik in een hoekje van de aula, altijd maar

die verdomde sprookjesboeken te lezen. Met mijn veel te grote en veel wijde broek aan.

Die achterlijke broeken. Mijn ogen beginnen spontaan te prikken wanneer ik aan die dingen terugdenk. Mijn moeder kocht ze expres zo groot. En dat bedoel ik dus: zij wist dondersgoed hoe de vork in de steel stak. Zij kende de dimensies van mijn lul stiekem heel goed.

Het moet haar pijn hebben gedaan: het zwijgen, het negeren, het moeten toezien hoe haar zoon leed onder zijn lid. Zijn lid-leed. En mijn pa, ik kan niet anders dan vermoeden dan dat het ook aan hem vrat. Een godvrezende protestant drinkt niet een hele fles port per avond omdat hij dat zo vroom vindt.

Mijn ouders, het zijn geen slechte mensen. Echt niet. Ze hebben gewoon een Zoon met een HEEL ERG GROTE LUL.

Ho, wacht even. Ik krijg een belletje. Sorry, deze moet ik echt even pakken.

Mijn excuses. Dat was Lange Frans. Over hem moet ik je nu maar vast vertellen. Lange Frans is zowel mijn manager, agent als best buddy ever. Hij belde net om te vragen of ik inmiddels al wat meer weet. Het is nu al de zoveelste keer vanmiddag dat hij me om die reden belt. En ik heb hem ook nu weer gezegd dat, nee, Frans, ik nog stééds niet meer weet. Dat, nee, Frans, ik nog stééds niet het kantoor van John de Mol ben binnengeroepen en dat ik dus inderdaad nog stééds hier zit te wachten. Oké???

Hij heeft opgehangen. Niet erg, belt wel weer terug. Zo gaat het vaker met ons. We delen dezelfde passie en schieten soms door in ons enthousiasme. Maar best buddies ever kunnen elkaar

verrot schelden en nog steeds van elkaar houden, daar ben je best buddies ever voor.

Hoe dan ook. Waar was ik gebleven?

Hé, kijk, daar heb je Beau. Niet in het echt natuurlijk, niet in levenden lijve, maar op een foto aan de wand van deze wacht-ruimte. Kijk dan: hij balanceert een gouden lakschoen op zijn neus. Typisch Beau. Ik heb om die vent geláchen de afgelopen jaren. Nee, maar echt: ik kan je dingen over die man vertellen waar je stijl van achterover slaat. Dingen die nog niet eens naar Glamourleaks zijn gelekt.

Beaus foto is uiteraard niet de enige. De wanden hier hangen vol met BN'ers, stuk voor stuk uit de stal van John. De meesten ken ik persoonlijk, of op z'n minst van 'Hallo' en 'Tot ziens' en 'Hé lul' is er nog champagne en 'Je hebt nog wat coke aan je neusharen hangen'. Zo konden we toen nog zijn: vrij en open en schaamteloos. Dat is nu natuurlijk allemaal anders, sinds Glamourleaks. Glamourleaks heeft alles kapotgemaakt. We zijn allemaal achterkamertjes-BN'ers geworden.

Zie ze dan toch: al die prachtige mensen. Wat een rijkdom. Op veel van de foto's poseren de BN'ers uit John zijn stal met BN'ers uit iemand anders zijn stal. Met andere woorden: bij elkaar opgeteld hangt hier zo'n beetje iedere BN'er die we hebben in dit land. Tenminste, als je c-lijsters als Jody Bernal, Rick Brandsteder en Manon Thomas even buiten beschouwing laat. Want puh-lease!

Even off the record: deze stoelen zijn eigenlijk best lekker ruim. Ik kan mijn benen redelijk ver uit elkaar laten hangen, wat het wachten enigszins draaglijk maakt. Want je weet: wanneer ik ergens plaats neem, dan is dat toch altijd een beetje alsof ik dat met z'n tweeën doe, maar goed; dit terzijde.